

**ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΣΥΝΕΠΙΜΕΛΕΙΑ! ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ
ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΗΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗΣ!**

**ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΣΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ 27
ΜΑΡΤΙΟΥ ΣΤΙΣ 14.00 ΣΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ**

Η κυβέρνηση της ΝΔ, σχεδόν εν κρυπτώ και εν μέσω όξυνσης της υγειονομικής κρίσης, επιδιώκει τη μεταρρύθμιση του οικογενειακού δικαίου και κυρίως το θέμα της ρύθμισης της επιμέλειας των ανήλικων παιδιών μετά το διαζύγιο. Η βασική τροποποίηση που επιχειρείται με το νέο νομοσχέδιο είναι η θεσμοθέτηση της υποχρεωτικής συνεπιμέλειας και της εναλλασσόμενης κατοικίας χωρίς να απαιτείται η συναίνεση των δύο γονέων ή η βούληση του ίδιου του παιδιού.

Η συγκεκριμένη μεταρρύθμιση δεν εξυπηρετεί την πλευρά εκείνων των γονιών που έχουν ειλικρινή διάθεση να συνεισφέρουν ισότιμα στην ανατροφή του παιδιού μετά το διαζύγιο καθώς στα πλαίσια του υπάρχοντος νόμου υπάρχει δυνατότητα συνεπιμέλειας η οποία και μπορεί να εφαρμόζεται ειδικά όταν οι γονείς δεν έχουν να ξεπεράσουν μεγάλα οικονομικά και εργασιακά προβλήματα όπως η ανεργία και οι πετσοκομμένοι μισθοί. Αν η κυβέρνηση ήθελε ειλικρινά να βοηθήσει τα παιδιά των διαζευγμένων γονιών θα είχε διαμορφώσει το αναγκαίο πλαίσιο οικονομικής και κοινωνικής υποστήριξης ώστε να μπορεί να υπάρχει πραγματική συνεπιμέλεια των παιδιών στη βάση της συνεννόησης των γονιών.

Αντίθετα η κυβέρνηση όχι μόνο δεν κάνει κάτι τέτοιο αλλά με τη μεταρρύθμιση του οικογενειακού δικαίου επιδιώκει να καταστήσει την συνεπιμέλεια υποχρεωτική ανεξαρτήτως συμπεριφορών που είναι επιβλαβείς τόσο για το παιδί ή και για το ένα μέρος ενός ζευγαριού (πλειοψηφικά εις βάρος των γυναικών) στο όνομα μάλιστα των «παραδοσιακών αξιών της οικογένειας». Για αυτό και δεν είναι τυχαίο ότι η συγκεκριμένη προσπάθεια μεταρρύθμισης του οικογενειακού δικαίου βρίσκει υπέρμαχους κυρίως ένα συντηρητικό κύκλο πατεράδων, όπως και το ότι παρόμοιες προσπάθειες στην Ισπανία και την Ιταλία τις υπερασπίστηκαν τα ακροδεξιά κόμματα VOX και Λέγκα του Βορρά αντίστοιχα.

Από την άλλη, δεν είναι λίγες και οι αντιλήψεις που αντιτίθενται στο νομοσχέδιο με αφετηρία την ίδια λογική για τις «οικογενειακές αξίες», υποστηρίζοντας το ρόλο της γυναίκας ως μητέρα που είναι de facto υπεύθυνη για την ανατροφή ενός παιδιού, αντιλήψεις που εκφράζονται κυρίως από χριστιανικές ενώσεις. Και οι δύο τοποθετήσεις αναπαράγουν τις έμφυλες ανισότητες και παραβλέπουν την ταξική διάσταση της μεταρρύθμισης.

Ιδιαίτερη οργή προκαλεί η διάταξη σύμφωνα με την οποία για να αποκλειστεί ή να περιοριστεί η επικοινωνία με κακοποιητικό γονέα πρέπει αυτός «να έχει καταδικαστεί αμετάκλητα για ενδοοικογενειακή βία ή για εγκλήματα κατά της γενετήσιας ελευθερίας ή εγκλήματα οικονομικής εκμετάλλευσης της γενετήσιας ζωής». Δηλαδή μέχρι να καταδικαστεί αμετάκλητα (και ξέρουμε πόσα χρόνια απαιτεί αυτό) τα παιδιά θα υφίστανται τη συμβίωση με έναν τέτοιον γονέα.

Η συνεπιμέλεια δεν μπορεί να επιβληθεί με νομοθετήματα, είναι το αποτέλεσμα μιας, πολλές φορές, επίπονης διαδικασίας των γονέων να διαχωρίσουν το ρόλο τους ως γονείς από αυτόν του ή της συντρόφου και να συμφωνήσουν σε ένα κοινό πλαίσιο ανατροφής του παιδιού.

Η μεταρρύθμιση της κυβέρνησης δεν προωθεί επ' ουδενί την ισότητα αφού ο γονιός που θα βρίσκεται σε ασθενέστερη κοινωνικοοικονομική θέση (συνήθως η γυναίκα) θα επωμίζεται δυσανάλογα για αυτή/όν βάρη. Ειδικά για τις γυναίκες η υποχρεωτική συνεπιμέλεια μπορεί να λειτουργήσει αποτρεπτικά στο να

ζητήσουν διαζύγιο με σοβαρό κίνδυνο εγκλωβισμού σε προβληματικό γάμο. Ιδιαίτερα στα πιο φτωχά λαϊκά στρώματα είναι συχνή η οικονομική εξάρτηση από τον σύζυγο λόγω της κοινωνικής πίεσης προς τη μητέρα να «να μείνει σπίτι για την ανατροφή του παιδιού», όπως και η ανεργία η οποία πλήττει πολύ περισσότερο τις γυναίκες και κάθε είδους διακρίσεις στους χώρους δουλειάς, καθώς μια μητέρα με υποχρεώσεις δεν αποτελεί τον «ιδανικό» ευέλικτο και «χωρίς όρια» εργαζόμενο για πολλούς εργοδότες. Πόσο εύκολα θα ζητήσει διαζύγιο μια μητέρα που δε θα μπορεί να συνεισφέρει ισόποσα οικονομικά στην ανατροφή του παιδιού, ειδικά όταν απουσιάζει οποιαδήποτε υποστήριξη (οικονομική-ψυχολογική) από το κράτος; Όταν οι δομές κοινωνικής στήριξης (από τους παιδικούς σταθμούς, έως την βοήθεια στους υπερήλικους γονείς) υποβαθμίζονται και ιδιωτικοποιούνται; Πόσο εύκολα θα ζητήσει διαζύγιο μια μητέρα που κακοποιείται γνωρίζοντας ότι με την υποχρεωτική συνεπιμέλεια δε θα μπορεί να ξεφύγει από τον κακοποιητή της αλλά θα πρέπει να μένουν υποχρεωτικά και στην ίδια πόλη; Τί αντίκτυπο μπορεί να έχει αυτό το κακοποιητικό περιβάλλον στην ψυχολογία ενός παιδιού; **Τελικά είναι το ίδιο το παιδί το οποίο πρέπει να λαμβάνεται υπόψη, η βούλησή του και οι ψυχοκοινωνικές ανάγκες της ηλικίας του για σταθερά περιβάλλοντα.**

Συνολικά η μεταρρύθμιση καταργεί και με τη βούλα κατακτήσεις του γυναικείου-φεμινιστικού κινήματος των δεκαετιών '70-'80, όπως τις προβλέψεις που έδιναν τη δυνατότητα στις γυναίκες να αποκτούν την επιμέλεια των παιδιών τους και να μπορούν να αποφασίζουν για τα θέματα ανατροφής και φροντίδας, που ούτως ή άλλως επωμίζονταν, καθώς και την υποχρέωση διατροφής και έκαναν εφικτή την απόφαση του διαζυγίου, βήμα που πολύ συχνά ήταν απαραίτητη προϋπόθεση για να ζήσουν ανεξάρτητα και να προχωρήσουν στη ζωή τους. **Ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός επιχειρεί να αλλάξει και το οικογενειακό δίκαιο εις βάρος των γυναικών.** Είναι μία ακόμη αντιδραστική αλλαγή στα πλαίσια των γενικότερων αντιδραστικών αλλαγών των αστικών κρατών όπως και η απαγόρευση των εκτρώσεων στη Πολωνία και αντίστοιχες πιέσεις σε άλλες χώρες.

Η μεταρρύθμιση αυτή λοιπόν χρειάζεται να μπλοκαριστεί! Όχι γιατί το υπάρχον νομικό πλαίσιο ανταποκρίνεται στις σύγχρονες πραγματικές ανάγκες, αλλά γιατί χρειαζόμαστε άλλο είδους προσέγγιση για τη συνεπιμέλεια από τη σκοπιά της προοπτικής μιας κοινωνίας χωρίς ταξική και έμφυλη ανισότητα. Το μαχόμενο εργατικό και το ριζοσπαστικό φεμινιστικό κίνημα οφείλουν να βάλουν φρένο στις κυβερνήσεις και το κράτος που στο όνομα της ισότητας των φύλων και την ανατροφή των παιδιών επεμβαίνουν με ασφυκτικές και οριζόντιες ρυθμίσεις για το πώς θα μεγαλώνουν τα ζευγάρια τα παιδιά τους, ενώ αυτό που χρειάζεται είναι η κρατική ενίσχυση για το χτίσιμο των προϋποθέσεων για την ελάφρυνση από τα βάρη της ανατροφής. Αντί να μετατίθενται οι ευθύνες της σωματικής και ψυχοκοινωνικής ανάπτυξης των παιδιών, μια εξαιρετικά δύσκολη και ευαίσθητη προσπάθεια, αποκλειστικά στους γονείς και ιδιαίτερα στη μητέρα, θα έπρεπε το κράτος να συνεπικουρεί στην προσπάθεια. Συγκεκριμένα:

- Ιδρύοντας δομές υποστήριξης και ενδυνάμωσης των γονιών, μόνιμα και σταθερά επιδόματα, που θα καλύπτουν τις πραγματικές ανάγκες των φτωχών οικογενειών, δημόσιους και δωρεάν παιδικούς σταθμούς και κέντρα δημιουργικής απασχόλησης των μικρών παιδιών.
- Ενισχύοντας τη δημόσια εκπαίδευση για την ελάφρυνση των γονιών από τα δυσβάσταχτα πρόσθετα οικονομικά βάρη της μόρφωσης
- Δημιουργώντας δημόσιες δομές κοινωνικής πρόνοιας που να υποστηρίζουν ενεργά το παιδί και τους δύο γονείς σε περιπτώσεις συναινετικής συνεπιμέλειας .

Μόνο έτσι απελευθερώνεται η γυναίκα από την αποκλειστική ανατροφή και υποβοηθούνται οι γονείς να αντιμετωπίσουν τα προβλήματα που προκύπτουν. Σε διαζευγμένα ζευγάρια που δεν τίθενται θέματα κακοποιητικών σχέσεων, αποφεύγοντας διενέξεις για το χρόνο επαφής του παιδιού, τις διατροφές κλπ αλλά και στην περίπτωση των κακοποιητικών περιπτώσεων, η ύπαρξη κατάλληλων δομών στηρίζει το

θύμα γονιό, τον ευάλωτο γονέα (στη συντριπτική πλειοψηφία τη μητέρα) και το παιδί και βοηθά στην απελευθέρωσή τους από το κακοποιητικό περιβάλλον.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΝΑ ΑΠΟΣΥΡΘΕΙ ΤΩΡΑ ΟΠΟΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΓΙΑ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΣΥΝΕΠΙΜΕΛΕΙΑ!